

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/206/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711208155
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8711208155.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Filákovského v právnej veci navrhovateľa: EX CREDIT, a. s., Košice, Werferová 3, IČO: 36 572 586 proti odporcovi: Q. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., N. X, zast. opatrovníkom JUDr. D. D., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu T., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Občianske združenie Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov so sídlom Košice - Staré mesto, Škultétyho 3, zast. JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, Advokátska kancelária v Košiciach, Škultétyho 3 o zaplatenie 699,30 Eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 20C 34/2013-42 zo dňa 15. 04. 2013 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o trovách konania navrhovateľa.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a navrhovateľ na ich náhradu nemá právo.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 500,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 28. mája 2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 41,50 Eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Vyslovil, že návrh vedľajšieho účastníka na priznanie primeraného zadosťučinenia zamieta, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že nárok navrhovateľa je v časti o zaplatenie sumy 500,10 Eur dôvodný. Tento nárok navrhovateľ riadne preukázal. Dokazovaním zistil, že odporca neuhradil dohodnuté splátky v stanovenej výške, svoje povinnosti si teda v dohodnutom rozsahu neplnil, a preto návrhu o zaplatenie 500,10 Eur vyhovel. Ním prisúdená výška úroku z omeškania zodpovedá citovanej právnej úprave. Ďalej konštatoval, že v časti o zaplatenie sumy 199,20 Eur návrh zamietol. Stotožnil sa s argumentáciou vedľajšieho účastníka o neprimeranosti požadovaného úroku vo výške 33,20 %. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS SR 10/95, z ktorého vyplýva, že dohoda o úrokoch je síce prejavom zmluvnej voľnosti, avšak musí byť v súlade s ust. § 39 OZ a nesmie sa priečiť dobrým mravom. V čase uzavretia zmluvy o pôžičke ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/95 stanovilo výšku úroku z omeškania hodnotou o 8 %-uálnych bodov vyššou ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V rozhodnej dobe úrok požadovaný navrhovateľom presahoval o cca 500 %. Preto s ohľadom na uvedené v zmysle § 53 ods. 1 OZ mal za to, že podmienka v tejto uzavretej zmluve spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto nárok v časti

zaplatenia istiny vo výške 199,20 Eur zamietol. Zamietol aj návrh vedľajšieho účastníka na priznanie neprimeraného zadosťučinenia s poukazom na skutočnosť, že nie je známy súčasný pobyt odporcu ani jeho momentálna situácia, rovnako nemožno zistiť, akým spôsobom konanie navrhovateľa do života odporcu by zasiahlo, a to nedáva jednoznačný záver o potrebe primeraného zadosťučinenia.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O. s. p.. Priznal úspešnému navrhovateľovi trovy konania zo zaplateného súdneho poplatku v sume 41,50 Eur, nakoľko podaním doručeným dňa 15. 04. 2013 bolo zo strany navrhovateľa oznámené odvolanie plnej moci pôvodnému právnenému zástupcovi. O trovách odporcu a vedľajšieho účastníka rozhodol podľa § 143 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, a to proti výroku, ktorým mu súd nepriznal sumu vo výške 199,20 Eur a v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia. Poukázal na to, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým bol jeho návrh v časti zaplatenia sumy 199,20 Eur zamietnutý, pretože odporcovi bol v zmysle o pôžičke poskytnutý úver vo výške 600 Eur, pričom v zmluve bol aj riadne dojednaný úrok vo výške 199,20 Eur podľa § 658 ods. 1 OZ. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, jeho návrhu vyhovel a priznal mu aj trovy konania, tiež aj trovy odvolacieho konania.

K podanému odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník, ktorý poukázal na správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a na tú skutočnosť, že z dokladov predložených navrhovateľom vyplýva, že bola poskytnutá odporcovi pôžička 600 Eur. Odporca uhradil 99,90 Eur, preto dlh odporcu predstavuje 500,10 Eur a nie 699,30 Eur ako nesprávne to uvádzal v žalobnom návrhu. Tiež poukázal na to, že odporcovi bola poskytnutá suma 600 Eur a v 12 splátkach mal vrátiť 799,20 Eur, teda rozdiel 199,20 Eur predstavuje úrok v sadzbe 33,20 %. V čase uzavretia zmluvy 08. 01. 2010 sa pohybovala priemerná úroková sadzba obchodných bánk pri úveroch do jedného roka vo výške 6,61 %. Sadzba 33,20 % je o 500 % vyššia. Aj keď sú úroky z pôžičky predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi, neznamená, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Takáto dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ust. § 39 OZ a nesmie sa priečiť dobrým mravom. Poukázal aj na ust. § 53 ods. 1 OZ, b zmysle ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, že s námietkami navrhovateľa, ktoré uviedol v podanom odvolaní, sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu vypořiadal. Aj odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej zmluvné strany si síce môžu dojednať úrok z omeškania a spôsob vo výpočtu odchylny od zákonného ust. § 369 Obchodného zákonníka, ale nie celkom ľubovoľne. Vždy je potrebné posudzovať primeranosť výšky dojednaného úroku z omeškania z hľadiska jeho súladu s dobrými mravmi. Ak súd prvého stupňa dohodnutý úrok z omeškania vo výške 33,20 % považoval za úrok, ktorý predstavuje hrubý nepomer, a teda v rozpore s dobrými mravmi, nemožno uvedenému záveru súdu prvého stupňa nič vyčítať.

Napokon je nepochybné, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský vzťah, pretože účastníci medzi sebou uzatvorili zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bola pôžička poskytnutá odporcovi vo výške 600 Eur.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V danom prípade bola teda na mieste súdna kontrola dohodnutých podmienok medzi účastníkmi tohto zmluvného vzťahu, z ktorej vyplynulo, že účastníci medzi sebou dohodli podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu medzi stranami v neprospech spotrebiteľa, keď bol dohodnutý úrok vo výške sadzby 33,25 %, t. j. cca o 500 % vyššie, ako v rozhodnej dobe, aký úrok platil podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. účinného od 01. 01. 2009. Preto takéto dojednanie úrokov je v rozpore s dobrými mravmi a prvostupňový súd dôvodne vyhodnotil toto dojednanie za neplatné. Preto správne rozhodol, ak v tejto časti návrh zamietol.

Pokiaľ ide o trovy konania, i v tejto časti jeho rozhodnutie je správne. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že navrhovateľ síce uplatnil trovy, avšak bolo jeho povinnosťou následne trovy vyčíslieť, keďže neboli vyčíslené, prvostupňový súd priznal trovy konania navrhovateľovi iba vyplývajúce zo spisu a tie predstavovali zaplatenie súdneho poplatku tak, ako napokon mu boli aj priznané.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľ nemá nárok na ich priznanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.